

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

DIUMENJE DE RAMS.

—En veritat vos dich, amats deixebles meus, que 'm deixeu fer lo que desitjo, y á Jerusalem no quedará pedra sobre pedra,

L' ARRIBADA DEL ALCALDE.

os mesos de recorre oficinas, dos mesos de fer antessala als ministeris, dos mesos de menjar de fonda y de pèbir angunias, al últim ha tornat á Barcelona, 'l diumenje de Rams.

—¿Qué porta á la palma, don Francisco?

—¡Oh, grans cosas... grandíssimas cosas... esplendents, immensas, colossals, fontrodonescas... l' Exposició Universal serà un fet... la reforma interior de Barcelona serà un fet... la mèva gloria immortal es ja un fet!..

¡Santa ignocencia... que 's contenta ab jugar á fet!.. D. Francisco es aixís: quan no pot menjarse una truyta, la somia y ab aixó 's consola.

Y si á n' ell li passa aixó ¿qué dirém dels que plens de bona fé, van anarsen diumenje á l' estació de Zaragoza á rebre'l á tall d' emperador romá, després de una gran victoria?

¡Infelissos!

—¡Oh! diuen alguns: es que la gran victoria don Francisco l' ha conseguida y cego serà qui pretenga negarli: ha lograt triunfar de las trabas y de las impertinencias de la centralisació: porta despatxats assumptos tant importants, com la celebració de l' Exposició Universal y la reforma interior de la ciutat.

Total: un parell de papers ab la firma del govern. Pero y la manera de realisarho, sense comprometre la mermada Hisenda de Barcelona?

Aquesta es la qüestió.

Perque son tantas y tantas las cosas que ha imaginat lo famós alcalde de las primeras pedras; son tantas y tantas las que ha anunciat á só de bombo y platerets; son tantas y tantas las que fins ha comensat y ha deixat estar tot desseguida, sense recordarse'n més, que avuy més que may es del cas ferli present aquell refrán tant conegut: «Home que molt abraça, poch estrena.»

Y en proba, que al baixar del tren, quan vá anar per abraçar á n' en Fontrodona, apenas vá poder abarcarlo.

Barcelona, en mans de certs arcades, me farà sempre l' efecte de aquells infelissos que volen treure la cama fora del llansol. Lo públich los designa ab lo nom de *Quiero y no puedo*. Cada vegada que tractan de lluirse 's posan en evidencia. Aspiran á fer un gran cop, y no fan més que papers ridiculs.

Figürinse un tipo que 's fá fer un frach y un barret de copa á la última moda y que se 'n vá pèl mon ab aquestas prenyas, pantalons apedassats y espardeñyas. De mitj en amunt sembla un senyor; de mitj en avall un perdut y en conjunt un carnestolta.

¡Quant més no li hi hauria valgut que lo que 's fá gastat ab lo frach y 'l barret de copa ho hagués invertit en un traje senzill, modest y apropiat al seu estament!

¿Veritat que tot aixó es de sentit comú?

Donchs aixó es lo que no poden compendre 'ls homes com don Francisco, enamorats de la bulla, del aparato, de la fatxada, de tot lo que fá soroll, que generalment es tot lo qu' es buit de dintre.

Diumenje passat van proporcionarli 'ls seus amichs y admiradors una de aquellas satisfaccions que més l' engreixan.

Aplausos, vivas, discursos y abraçades; lo regalo de un pergami, y una recua de carruatges, darrera de la seva carretella, com darrera d' un enterro.

No son los que més l' estiman los que van anarlo á rebre de aquesta conformitat, com á l' únich home capás de regenerar la cada dia més apurada capital de Catalunya.

Entre 'ls amichs y admiradors que 'l rodejavan y 'ls núvols del Cel, que á la seva manera, també van associarse á la festa, jo estich pèls núvols del Cel, perque jo estich sempre per la lealtat y la franquesa.

No sé si 'ls núvols ploravan de riure ó de pena al contemplar l' espectacle; pero del Cel queya aygua abundant, aygua suficient per cridar l' atenció de un Alcalde zelós; per cridarli l' atenció molt més que las abraçades de 'n Fontrodona, y 'ls discursos de 'n Paz y de 'n Matias Ramos.

¿Volén saber o que deyan los núvols? Donchs escoltin lo seu discurs:

Excm. Sr. Alcalde constitucional de Barcelona: Aquí 'ns té perque hem vingut. Y hem vingut á parlarli ab

franquesa. Contempli 'ls alrededores de l' estació de Zaragoza. ¡Quin fangueig, quinas pastetas! ¿Es aquesta l' antessala d' una gran ciutat que aspira á realisar una Exposició Universal? Segueixi pèl carrer de Vilanova y tindrà una idea de la urbanisació del Ensanche. Passi 'l pont del Bogatell; pero passi'l depressa, no fos cas que 'l malehit se desbordés y se li mullessen los grans projectes que porta aprobats de Madrid. Y á propósit ¿cóm es qu' encara no han terminat las obras de desvio de las rieras del Plá de Barcelona? ¡Cuidado que fá ja vuit ó deu anys que s' hi patolla! Ja som al saló de Sant Joan: fanch y sotrachs. Alló d' allá es lo Parque. Fá quinze anys que s' hi treballa. ¡Pobre Parque! En cambi no son pobres tots los que hi han intervingut. Emboquem lo carrer de la Princesa, ¿No sent quina pudor? Son las clavegueras que s' entussiasman y li envian lo seu incens. Plassa del Angel: comensan los sotrachs y 'ls bassals. Carrer de Jaume primer: continúan los bassals y 'ls sotrachs... ¡Vaya uns empedrats més deliciosos! Donchs aixís son la majoria dels de Barcelona...

«Ja ho veu: no ha recorregut més que algunas pocas vias de las principals, y casi bè deu arrepentirse'n. Barcelona es una de las ciutats més descuidadas del mon... ¿Vol escoltar un consell? Si tant empenyo tè en que 's realisi l' Exposició universal, limitila á un sol article: convoqui á tots los fabricants de raspalls del univers. A molta bruticia, molts raspalls.»

Ignoro si D. Francisco de Paula vá arribá á ferse carrech del anterior discurs.

Per si no l' hagués entés, lo reproduheixo, que sempre tè més sustancia que tots los demés que van pronunciar-se 'l dia de la recepció.

P. K.

L' EVANGELI ESPANYOL.

CAPÍTUL I.

RA un temps en que las fullas queyan y las castanyeras cridavan: ¡Calentias y grossas!

Tot era fosch, y trist y melancólich.

Lo sol no sortia.

Lo gas no cremava.

Y 'l poble no tenia un céntim.

Con que... ayúdenme Vds. á sentir.

CAPÍTUL II.

Un vespre vingueren partes telegráfichs. Y 'ls xicots pregonaren últimas horas, ab láminas intercaladas.

Lo rey havia mort.

¿Y ara?—deya un ciudatá honrat, fent un cigarrillo, —¿qué deurá succehir?

¿Qui l' arregla aquest tinglado?—deya un altre.

Interinament los forners van apujar lo pá.

Y la multitut s' ho mirava ab indiferencia.

Perque tant mateix, ni car ni barato, no tenia diners per comprarne.

Y 's contentavan ab dir:—¡Estém ben ennavegats!

CAPÍTUL III.

Realment, lo poble tenia rahò.

Pero no li valia.

Pagava contribucions d' una pila de menas.

Gastava sellos de d' alló més colors.

Abocava á Madrid la mar de diners.

Y observava que aquells diners se 'n anavan tots per hhhh y rrrr.

La mort del rey va acabar de desllorigarlo.

Alló no tenia adob ni compostura possible.

Havia de venir lo dituvi.

O la liquidació social.

O una calamitat pitjor.

CAPÍTUL IV.

Y va venir un home de per munt, que 's deya Sagasta.

Los homes lo rodejavan, creyent que venia á vendre un remey pèls ulls de poll.

Las donas li trobavan lo tupè molt llarch y la boca massa grossa.

Y las criaturas se figuravan que aquell home 's dedicava á fer ballar l' os.

A vosaltres 'us farè ballar—pensava l' home.

Pero s' ho callava, per no esbullar lo marro.

Al contrari, feya discursos per las plassas y per las montanyas.

Y deya:

CAPÍTUL V.

Jo vinch per aixafar (moralment) lo cap de 'n Cánovas.

Seguime á mí, y seré felissos.

Jo 'us donaré llibertat á cabassos.

Y protecció á carretadas.

Y democracia á desdir.

Y lligaré 'ls gossos ab llangonissas.

Un gos va adelantarse, demanant que 'l lligués.

Pero en Sagasta va respóndreli que se havia des-cuydat las llangonissas á l' altra americana.

Alguns oyents deyan que aquell home 'ls pintava la cigonya.

Altres encara murmuravan cosas pitjors.

Y si no li van tirar tomátechs, va ser perque no 'l era temps y llavors anavan molt cars.

CAPÍTUL VI.

Lo certus es que l' home de per munt, anomenat Sagasta, va sortir ab la seva.

Y va calsarse las botas.

Aviat va tenir socios que 's van comprometre á ajudar-lo.

Los escribas y faritzeus abundavan extraordinariamente.

En Sagasta no sabia cóm escabetxar al poble.

Que anava per aquestos mons de Deu, exigint lo cumpliment de las promesas de 'n Sagasta.

Los escribas y faritzeus varen reunir-se en los salons de la Presidencia.

—¿Sabéu—va dirlos en Sagasta—que 'l poble demana més que un pobre?

M' ha demanat drets.

M' ha demanat lleys.

M' ha demanat reformas.

Y no m' ha demanat quartos perque ja ni sab que existeixin.

¿Qué li donaréu?—

CAPÍTUL VII.

Y 'ls escribas y faritzeus varen respondre:

¡Quatre castanyas!

Miréu que 'l poble—va observar en Sagasta—es capás de...

¡Nada...—contestaren los faritzeus—Crucifiquémlo.—

Y li van aumentar la contribució.

Li van arrendar lo tabaco.

Li van rebaxar los drets dels productos extranjeros.

Li van disparar una lley d' imprenta.

Li van empastifar un matrimoni civil.

Li van fer un contracte ab la *Trasatlántica*.

Y 'l poble espanyol, aburrit y no sabent hont girarse de feyna, interinament va resoldre morir-se.

Ara está enterrat.

Si acás resuscita, ja ho sentirán á dir.

FANTÁSTICH.

o Papa ab motiu de las festas del emperador, va enviar á Berlín al cardenal Galimberti.

Lo Sumo Pontífice s' associa al goig y á las alegrías de un cap-padre protestant.

Y hi envia un cardenal, no per convertirlo, que aixó ni ho intentarà siquiera, sinó per tenirlo content.

Lo lema de Pio IX era «*Non possumus*.»

Lo lema de Lleó XIII es «¿Hi ha res á pelar?»

Pero ¿cóm s' explican las deferencias de Lleó XIII ab un emperador protestant, al costat de la actitud hostil ab Humberto, que després de tot es un rey católich?

¡Ah! Es que Humberto posseheix Roma y 'ls Estats pontificis, y aquestas cosas no s' olvidan.

¿Será que als católichs del dia 'ls fa més admella la perdua de l' hisenda que la de las ánimas?

L' escena á Besalú.

Un pobre home venia paper, sobres y plomas d' acer y al mateix temps portava dos exemplars del Nou Testament sense notas.

Una energúmena després de insultarlo, va arrebatarli las mercancías, cremantli una part d' ellas, en companyia d' otras personas que van prestarse á secundarla en aquesta feyna inquisitorial.

Lo venedor acudí al jutje municipal, y aquest li respongué que no sent la seva religió la que professava 'l venedor, no podia ferli justicia.

Aixó ha passat á Besalú, en plé periodo de tolerancia religiosa.

Avis al Sr. President de l' Audiencia de Barcelona.

Un altre atentat contra 'l Czar de Russia.

L' últim va tenir lloch á Gatschina, ahont un soldat va dispararli un tiro, sense tocarlo.

Després de disparar lo fusell, lo soldat va deixarse agafar sense resistencia.

Contan que 'ls nihilistas designats per realisar un cop de aquests, portan una ampolleta penjada al coll y en contactq ab la pell, plena de una sustancia altamente venenosa.

Altres nihilistas los segueixen, y en cas de que

aquells vacilin ó duplin, ab un petit cop de puny, los rompen la citada ampolla que 'ls ocasiona una mort prompte y segura.

Després de la conspiració, 'ls petardos. Al Congrés va trobarse'n un de molt tremendo, que tenia la forma de canonet de llauna, y contenia alguns grans de pólvora y una substancia greixosa y blanquinosa, que no ha pogut definirse degudament. ¡Qui sab! Tal vegada era ungüent de contra-cas. O millor potsè era ¡cerat simple!

Lo cert es que ja hi ha qui paga las conseqüencias. ¡Creu algú que han agafat als petardistas? No; de moment s' han prés midas contra 'ls individus de la premsa que freqüentavan lo Saló de Conferencias. Desde avuy los periodistas no podrán entrar en lo Congrés. Los nostres polítichs son per l' istil de aquell bo-ratxo que en tots los cassos temia que havia de pujarse 'l vi: per ells tot se reduheix á castigar á la premsa... y avuy fan més que castigarla: avuy l' insultan.

Pero ¡ay d' ells! si 'ls periodistas sapiguessen ferho. Lo plan fora senzill. —Vostés, diputats, senadors y ministros, á las Còrts; nosaltres á la redacció. Vostés desganyitense pronunciant discursos, que per nosaltres com si no existissen. En los periódichs parlarem de tot, menos de vostés. No passarian quinze dias sense qu' en Martos, en Moret, en Sagasta y tots los demés, anessen sombrero en má, de redacció en redacció. —Per mor' de Dèu, parlin de nosaltres!... Peguinos; pero parlinne.

Alemania es un imperi que reuneix una forsa militar verdaderament espantosa. Conta 'ls canons á milers, los caballs á centenars de mils y 'ls soldats á milions. Donchs ab tota aquesta forsa, y ab lo doble que 'n tingúes, no podria lograr que l' Alsacia y la Lorena fossen alemanas de cor. Hi ha una cosa més forta que 'l poder inmens de la Alemanya, y es la resistencia moral de un petit poble vensut; pero no convensut.

En las últimas eleccions, l' Alsacia y la Lorena van nombrar la totalitat dels seus diputats amichs de Fransa, y entre ells á Mr. Antoine, francès de noms y de fets.

Donchs en Bismarck no ha trobat millor manera d' esbravarse que desterrarlo. Mr. Antoine podrà seure en lo Parlament; pero li estarà privat residir poch ni molt en Alsacia y Lorena, entre-mitj dels seus electors. Gran hassanya, equivalent á un tret per la culata. Perque si fins ara 'ls alsacians volian á Mr. Antoine ara l' adoraran y 'l veneraran. Bismarck ab tot lo seu talent no ha comprès que lo privat es lo desitjat; y que 'ls homes célebres son com los quadros al oli, que s' han de veure á distancia.

Los moros han tornat á atacar la colonia espanyola de Río de Oro, causant algunas victimas. Ja t'è rahó 'l ditxo: del arbre mort tothom ne fá llenya.

Pero 'm sembla que ja ha arribat l' hora de cambiar lo nom de aquella factoria. En lloch de Río de Oro, hauriam de dirne *Río de Sangre*.

CARTAS DE FORA.—Los llanuts del Ampurdá preparan pèl dilluns de Pasqua una pel negociació al santuari del Camp en Gariguella. A tal efecte han publicat un llarch programa, puntualisant los corsos que han de cantar, los exercicis que han de celebrar y las brometas místicas que s' podrán permetre. Celebrarem moltíssim que no s' mullin y que trobin las herbetas del camp bèn frescas y xaladas.

Rebém queixas graves de la mestra de párvuls de Granollers, Sra. Pepa Serradó. A una nena de 3 á 4 anys, per corretjirla del vici d' enrahonar trobantse á classe va tirarli una campana entre cap y coll, causantli una ferida grave. La infelís nena ja no enrahonarà més, ja que als cinch dias de aquest fet va deixar d' existir, per haverseli complicat ab la ferida un atach de Sarampió.—La citada mestra tirava per monja. No es extrany que tracti á las pobras criaturas ab tanta delicadesa.

S' ha celebrat á Esparraguera lo 49 aniversari de la entrada y vergonyosa retirada dels carlins en aquella vila. Lo rector, á pretext d' escaure l' aniversari en Semana de Passió y trobarse tapadas las imatjes, va negarse á celebrar l' ofici de costum; pero en realitat lo que 'l cremava es que hi hagués ball, perque, com ell deya molt bé: «fer ofici y ball á la vegada, significa donar un petó á Nostre Senyor al demati y una bofetada al vespre.»

De totas maneres vá haverhi ball y molt lluhit per cert, que durá desde las 9 del vespre á las 4 de la matinata. Y ademés los gastos destinats á l' Iglesia, serán invertits en socorre als pobres.—Aplaudim de tot cor la resolució dels liberals d' Esparraguera,

.....!

I.

¡Sabrian dirme per qui treballan aquestas noyas ab tan afany, cusint banderas, teixint coronas y fent guirnaldas de paper blau? ¡No hi ha qui 'm conti quina es la causa d' aquest xibarrí, d' aquest trasbals, d' aquest desori, d' aquest bullici que avuy s' observa per tots costats? Aquí un sereno 's respallia 'l traje, allá tres guras surgen guants, allí 's reuneixen los escorbriayres, allá 's congregan los concejals. L' home que 's cuyda de la Tomasa, ja t'è la corda y está esperant; la bateria que fa las salvas, diu que 's prepara per disparar. Hi ha qui assegura que uns quants bastaixos ja están ficantse sota 'ls gegants, y hasta 's fa corre que 'ou com balla demá se's falta t'è de ballar. ¡Qué hi ha? ¡qué passa? ¡no hi ha qui ho sápigam? ¡No hi ha qui calmi l' afany mortal que aquest gran trágul per tot inspira, á vells y á joves, á xichs y á grans? —Sí—diu un home d' aquests que corran amarrant gossos ab aquell llas: —l' excelentíssim Primera Pedra demá al mitj dia t'è d' arribar.—

II.

¡Ah! ja l' aurora del gran diumenje comensa á veures per l' horisont; los núvols ploran, las canals rajan, y hasta fa un ayre que Dèu n' hi dó. La entussiasmada ciutat dels condos ronca que ronca dintre 'ls llensols, sense inquietarse per si l' arcalde vé en tren directe ó en carretó. Pero si al públich li importa un pito, no faltan héroes de figurón que 's neguitejan mirant la pluja que cau á bota-, per no dí á bós. Corran las horas, la engúnia aumenta, las set ja tocan... las vuyt... las nou, y 'ls senyors núvols, dali que dali, aygua y més aygua... ¡Vaya un bunyoll! Per fi 'ls patricis se decideixen, y entre terribles malediccions y arremangantse ben bé las calsas, surten de casa mitj morts de por. Passan los socios d' aquell cassino, passan molts guras, passan burots, tots los que escuran las clavegueras y uns quants esquixtos de comissions. Los més rumbosos hi van en cotxe, los económichs gastan esclops... ¡Quinas carussas més melancólicas! ¡quin entussiasme més aygua-poll!

III.

Lo timbre eléctrich per fi ressona: xiula la máquina y arriba 'l tren; uns quants ganapias llenan tres vivas y baixa 'i nostre Rius y Taulet. Discursos bufos, frasses infladas, petons, abrossos y cumpliments... —¡Qué tal, don Paco?—¡Qué fa en Sagasta? —¡Que ha anat á Atocha?—¡Que ha vist al Rey?— Ab las patillas retalladetas y fent saludos á tort y á dret, don Paco puja dalt del carruatje y 'ls demés socios fan lo mateix. Quatre curiosos forman la quá, lluhint parayguas vermells y verts, y alguns mistayres mouhen xibarrí, farsits de barro fins al elatell. ¡Adios, banderas! ¡adios, campanas! ¡adios, coronas! ¡adios, cohets! Gracias als núvols, s' han tornat sopas, ó, més exacte, s' han tornat res. La gran comedia que 's preparava s' ha espifat tota subítament y 'l nostre arcalde, si ha volgut llustre, ha hagut de darsel ell tot solet. ¡Oh, ilusions vanas!... En lloch d' aplausos, pluja de rosas y ponts de vert... ¡teni una entrada digna d' un ánech...! Lo qu' es aquesta, no la paheix.

C. GUMÀ.

... xiste del ministre de la Governació y no se 'n extranyin, que aquí á Espanya fins los Lleons fan xistes. Se tractava en lo Senat dels apuros que passan certas Diputacions provincials, y digué:

—N' hi ha algunas que deuben 40,000 duros á las didas dels expòsits, las quals han enviat las criaturas al president, *perque las amantés.* ¡Qué diuhen, que no hi troban lo xiste? Donchs sápigam y entengan que las, paraulas del ministre van ser acullidas ab grans rialladas.

¡Los expòsits morintse de ganal Fà de molt bon riure, quan un se troba al costat del viverón del pressupuestol

Una máxima sagastina: «Lo deber dels diputats ministerials consisteix en votar sempre ab lo gòbern; lo que més se pot permetre, es dir que no s' está conforme ab lo que vota; pero per aixó votar.» Més clar y en menos paraulas. «Qui no vota no sopa»

Declaracions del baró de Sangarrén, l' únich diputat carlista que séu en lo Congrés: «Lo partit carlista está tranquil á la sombra de la legatitat establerta en Sagunto.» A la sombra de un garrofer... ¡Tira matxo!

Y la veritat es que si no están tranquils ara, ni may. Lo rey de las húngaras troba qui li paga 'ls seus viatjets á Chile; y mentres tant dos dels delegats que ha deixat á Espanya, los titulats generals Fortuny y Mestres, cobran del pressupuesto. No tingan por que 'ls estrofas se moguin molt ni poquet: mentres durin las garrofas lo matxo estarà quiet.

Sortia un fulano 'l dia del dijous sant de certa iglesia, ahont un capellá acabava de pronunciar un sermó extramadament dolent: —Qué tal lo sermó? van preguntarli. —Un bunyol, respongué: sórt que avuy Nostre Senyor es mort.

D. Francisco de Paula va arribar de Madrit ab las patillas retalladas. Ja me 'l figuro á cal perruquer. —¡Li escurso las patillas? va preguntarli 'l dependent. —¡Home! li va respondre D. Francisco, tornantse groch com la cera. ¡Vol dir?... —Pero, home de Dèu, ahont va ab aquest manyoch de pels á cada galta. ¡Cóm vol lograr res en favor de Barcelona? Jo sé de bona tinta que als ministeris se riuen de vosté. Al sentir aixó, D. Francisco va inmutarse, y armanente d' heroica abnegació, exclamá ab véu conmovida: —¡Talli!... ¡Pero ey! ¡Cuidadol! —Deixiho per mí.

Y van comensar á funcionar las estisoras. Cada vegada que queya un metxo de pèls, D. Francisco 's transportava, sentia una especie de suor fret y exclamava: —No arrani massa... no arrani massa... No més que lo necessari, perque als ministeris no 'm neguin lo que pretench... ¡Tot siga per Barcelona! Terminat l' esquileig, lo dependent, quadrantse, va exclamar: —¡Eh? ¡Qué tal? Y D. Francisco, contemplantse en lo mirall, li respongué: —Una gran part de la gloria que alcansi será deguda á vosté. May podré pagarli 'l gran servey que acaba de prestarme.

Pausa llarga. Lo dependent espera la propina. Y D. Francisco, després de mirarse y remirarse exclama: —Jove, en proba del meu agrahiment, li regalo 'ls pèls sobrants. Recútilis, emboliquils y guardils. No passarà molt temps sense que 'ls barcelonins vingan á Madrit á recullirlos com reliquias. Llavors fásills'hi ser. La seva fortuna es feta.

Los reformistas han inaugurat un cassino. Y han pronunciat alguns discursos. Per donar mostra de qu' ells també tenen boca.

En Romero Robledo ha acusat al gòbern de 'n Sagasta de no haver plantejat las reformas promesas. Aquest Romero Robledo es lo mateix Romero que vá separarse dels conservadors, per haver entregat lo poder á un liberal carregat de compromisos en favor de las reformas. ¡Sembla mentida que 'ls reformistas de Madrit al final de la Quaresma encare tingan humor de celebrar lo Carnestolitas!

En Linares Rivas vá calificar al actual gòbern, de ministeri de botiguers. Y diu l' Alonso Martinez: —La premsa está bèn posada, perque en la nostra botiga jo empunyo la mitja cana.

En un mateix dia, dos petardos.
L' un al Congrés, que no va estallar; l' altre al ministeri de Hisenda, que va fer un espatech semblant a un tiro de fusell.
Total res.
¿Qué compon aquest petardo, ab lo qu' estallarà l' dia que 'l ministre del ram exclami:—Senyors, no tinc un quarto, ni trobo la manera de ferlo?

Los periódichs de Valencia parlan de un convent clandestí existent en aquella capital.
Un capellà ha llogat una casa, y mediant un anticipo de 50 duros, admet a las xicotas que 's presentan á seguir la regla qu' ell ha establert, sense permis ni coneixement de cap autoritat eclesiástica.
En un mateix quarto dormen las monjas y 'l capellà, perque, aixó sí, una vegada ha cobrat los 50 duros, ell no las deixa may, ni de nit ni de dia.
Ignoro si 'l tal capellà es francés y si 's diu Pere Alphonse... Pero lo cert es que un galliner mistich per aquest istil, no t'è res d' edificant.

Un subjecte que viu á Sant Gervasi está convidat á sopar á casa de un amic seu de Sarriá.
A lo millor descarrega un xáfeh, que davan l' aygua per amor de Déu.
—Home, li diu l' amo de la casa. ¿Qué 'n treurás ara de tornarte'n? Quédát á dormi aquí.
Lo vehi de Sant Gervasi acepta l' invitació, y al poch rato desapareix, tornant al cap de una hora, mullat com un xop.
—¿Y ara, de ahont vens? li preguntan.
—¿De ahont voléu que vinga?... De Sant Gervasi, hi anat á avisar á la mèva senyora que avuy me quedo á dormi aquí.

En un tribunal.
Lo president interpela al acusat:
—Vosté t'è trenta anys á penas y ba suferit ja més de

vint condemnas. Aquí t'è 'l resultat de las malas companyas.
L' acusat ab molta flemma:
—¿Cóm s' entén malas companyas. Si pot assegurar-se que hi passat més de la meytat de la vida entre jutjes y magistrats!...

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Es-pe-ran-sa.
2. ANAGRAMA.—Fira-Rifa-Fiar.
3. CONVERSA.—Tano
4. QUADRAT.—
ROBOS
OTELLO
BENET
OLESA
SOTAS

5. GEROGLÍFIC.—Tothom t'è entrecruia.
Han endavinat totas las solucions los ciutadans M. de Vaca y Dos burots; n' han endavinadas 4 Canari Cantador y C. del monyo; 3 Un Estanquer; 2 Pau Trucas, Barribomba y Salat de Reus y 1 no més Un Xitaretlo.

XARADA MONOSILÁBICA.

A la Tot jo molts cops la veig que prop de un sant ne dos ab tres.
Pro á tots jo dich puig ho s'è cert, que no hi créu dos que no hi hu fe.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

—¿Ahont vas tant depressa Andal?
—En busca del doctor Tot.
—Y donchs, ¿quí teniu malalt?
—La noya del mèu total de un disgust del seu xicot.

MANELET CATALÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

LLESJA DE PA.

Formar ab aquesta llesca de pá 'l nom de un poblet de Catalunya.

A. GARDE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	—Nom d' home.
3	2	1	4	3	2	—En lo Circo Equèstre.	
2	5	7	4	5	—Nom d' home.		
1	4	3	2	—Capital.			
1	4	3	—Licor.				
7	6	—Per beure.					
1	—Consonant.						

NAUJ SODLOR.

GEROGLÍFIC.

G O S B A G
 O O _____
 G O _____ L V G

SALDONI DE VALLCARGA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans M. de Vaca, A. Camps, Nas de Canonje, Xicot com cal, Pepet Vilanovi, Angel Garcia, A. Rector B., Ramon Castañé, B. Puig, Lopez Tranquil, Un Campaner y Turiparé:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.
Ciutadans Serapi Guitarra, Torero d' hivern, Noy de Capritxo, Pepe Hilo, A. Rubert, Nauj Sodor, J. M. Bernis, Peret Pous, Aguilera, Roma Espinat, Joanet de Berga y Frascuellillo:—Publicarém algun cosa de lo que 'ns envian.
Ciudadá E. Benages: Dispensi que no publicuém la llista de suscripció, per ser un assumpto merament particular.—J. Ayné Rabell: Procurarém complaurel.—M. Rovira y Gras: No podém admetre encarrechs com lo que 'ns fa.—X.: Ja n' hem parlat prou de aquell fulano: parlarne més seria donarll massa importancia.—J. S. M.: Tampoch va: es molt dificultós y 'l fondo no t'è res de particular.—J. Aragonés Xelma: Si l' article no fós tant llarch estaria molt millor: t'è detalls bonichs; pero peca de pesat.—Norma R.: No pot aprofitarse més que un acudtl.—A. Martínez Martí: No es del género propi dels nostres periódichs, ni es prou correcte.—J. Baucells Prat: Envihins alguna altra cosa, que 'l sonet no fa per casa.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA NEGACIÓ DE SANT PERE.

SANT PERE.—Tinga jo mala salut si tal cosa he conegut.
LIBERTAT.—Pobre vell, ¡bona l' has feta! Vinam assi temerari; sens dupte qu' en lo Calvari servirás de bandereta.